

[Tinning]

dager som ny skoleelev, at skolen er noget andet, skolen er noget med, at man skal lære nogle bestemte ting på en bestemt måde, og det er nogle ting og en måde, som eleven selvfølgelig ikke kan fastlægge; det fastlægges i den konkrete situation af læreren, men i øvrigt via folkeskoleloven og selvfølgelig i sidste instans af det samfund, som børnene skal ud i bagefter.

Så vil jeg godt sige meget kort om denne redegørelse fra uddannelsesrådet for grundskolen, at jeg synes, det er en udmærket opsamling, men jeg mener, det er besluttet forkert på nogen måde at kalde den en fortrinlig analyse. Det siger man jo om så meget, men det grundlæggende er, at man her har samlet nogle ideer, som man – deri vil jeg give ordføreren for centrum-demokraterne ret – har hørt før. Det er en opsamling af en skolepolitisk debat, som har kørt i nogle år, man her skriver sammen, og derfor er det selvfølgelig også helt utilstrækkeligt, når regeringen siger: den er søreme flot, den må vi bruge som debatoplæg. Ja men regeringen er nødt til skolepolitisk at markere sig tydeligere og ikke bare sige, at nu fortsætter vi en debat, som er sammenfattet ganske udmærket her, for det er jeg enig i at den er. Regeringen må også give nogle klare politiske signaler. Man har givet ét, som siger: vi har ikke nogen planer om at ændre folkeskoleloven. Og det er jo rimelig klart, men jeg kunne også godt tænke mig at få et andet politisk signal. Hvad med alle de andre felter, man peger på i denne redegørelse, som ikke forudsætter ændringer af folkeskoleloven, men som forudsætter, man kunne kalde det opmuntringer til at bruge bestemte dele af loven, f. eks. 10, 20, 30 timers mulighederne, forskellige former for praktik og sådan noget, som sådan set ikke kræver ændringer af folkeskoleloven? Her synes jeg, det er utilstrækkeligt, at vi har en undervisningsminister, som siger: nu vil jeg indtage en lyttende position. Det er i sig selv ganske udmærket, men alligevel.

Og det er endnu mere utilstrækkeligt, når man ser, at det meste af den uddannelsespolitik, der faktisk bliver ført, fører man over den økonomiske politik. Der eksisterer som bekendt et cirkulære af 9. februar 1981, som handler om begrænsning af udgifterne til folkeskolen, og hvori man direkte siger, at det gennemsnitlige lærerskematimeforbrug

pr. elev ikke må stige. Man minder om, at man ude i kommunerne kan omlægge skoledistrikterne, man kan lave klasseopbrydninger, man kan lave klasseopbrydninger, man kan forhøje klassekvotienten i 10. klasse, og man peger meget omhyggeligt på, at det er vigtigt, at man ikke får lavet 1. klasserne for små. For tænk, hvis man nu fik lavet 1. klasserne for små! Så vil det give et problem om nogle år. De skal altså laves rimeligt store. Grundholdningen er selvfølgelig, at de skal laves så store, som loven overhovedet giver mulighed for.

Og det er ikke bare økonomisk politik, hvor man siger: ja men situationen osv., og al den snak, vi plejer at høre, og som jeg ikke skal gentage. Det er også politik med bestemte undervisningsmæssige og pædagogiske konsekvenser, og det gør det slet og ret sværere at lave en ordentlig undervisning. Det gør det også sværere at tackle det, der hedder skoletræthed, og det gør det også sværere bare i nogen grad at leve op til nogle af de krav, eleverne møder med, og til deres forventninger om at kunne lære noget og selv være en aktiv del af den proces.

Man siger også i det omtalte cirkulære, at specialundervisningen ikke skal udstrækkes over en længere periode end højst nødvendigt og ikke gives under former, der er unødigt ressourcekrævende, og så anbefaler man – og det er ret enkelt at se, hvad det handler om – at den skal gives i læseklubber eller på hold, fordi det simpelt hen er den billigste måde at gøre det på. Man giver nogle andre begrundelser, men en af dem er givetvis, at det er den billigste måde at gøre det på.

Jeg vil godt – for nu lyser lampen – sige noget ganske kort om de dagsordensforslag, som er fremsat. Nu kender man jo i skolen i dag nogle prøveformer, som består af en kombination af en skriftlig fremstilling og en mundtlig fremstilling, og sådan må man vel også betragte et forslag om motiveret dagsorden. Man kan ikke skrive det hele ned, da det jo er en opfordring til regeringen. Til gengæld kan man så mundtligt udbygge og forklare, hvad det er, man mener. Jeg vil da godt sige, at jeg har svært ved at forestille mig, i hvilken skoleform man kunne komme, som fru Mimi Stilling Jakobsen gjorde, og undgå at dumpe med glans, hvis man skal betragte indlæggene, vi har hørt, som en udbygning af dagsordenens indhold.